

erhverve Hs. Mafestats Billigelse deraf og senere Rigsraads. Det er altsaa til Syvende og Sidst dog Rigsraads Bevilningsmyndighed, der kommer til at afgjøre Spørgsmaalet. Den samme Tanke ligger til Grund for Grundlovens § 52; det er ogsaa til Slutningen Rigsdagens Bevilningsmyndighed, der skal afgjøre, om en Udgift bør bevilges eller ikke. I denne Henseende er altsaa Grundtanken den samme; men efter Grundloven vil Indtrædelsen af de Tilfælde, i hvilke Finantsministeren maa være i Overensstemmelse med Rigsdagen, være langt hyppigere. Det er en Nødvendighed, at han maa være i Overensstemmelse med Rigsdagen, for at han kan varetage det Hverv, som han har. Det er dertil mod kun i høist sjældne Tilfælde, at der indens for Fællesforsatningen kan blive Spørgsmaal derom.

Det er fra denne Side betragtet, at jeg har meent, at det ministerielle Ansvar efter Grundloven er at foretrække for det efter Fællesforsatningen, og, forsaavidt man har yttret, at Grundlovens § 52 kunde trænge til et Supplement ved en Lov, da er det jo bekjendt, at det er det, der for Dieblirket arbeides paa, og jeg skjønner ikke rettere, end at, naar Ministeriet har den Anskuelse, at Ministeransvarligheden i flere Punkter er ordnet hensigtsmæssigere i Fællesforsatningen, da maatte det jo blive en Opgave for Ministrene at søge at bringe lignende Bestemmelser til Anvendelse for Kongeriget's særlige Ministre. Jeg har troet at maatte gøre opmærksom paa dette, fordi det har en betydelig Indflydelse paa, hvorledes man betragter Løsningen af det foreliggende Spørgsmaal. Det er en vigtig Betragtning for Rigsdagen, enten den ønsker en Sum sat under Indenrigsministerens Ansvar eller under Fællesfinantsministerens Ansvar. Den meget ærede Landssthingsmand fremsatte en Betragtning, der for mig var ny, og som ikke stemte med min Opfattelse af Forholdet. Han gjorde nemlig opmærksom paa, at den Fortolkning, der var opstillet af Rigsraadet, var den eneste rigtige, og at det var en Anskuelse, som var herskende hos Ministeriet, skjøndt dette ikke havde fundet sig foranlediget til at fremsætte den paa et tidligere Stadium. Ja, jeg kan

meget godt indsee, at det fra Ministeriets Standpunkt er af yderste Vigtighed, at den Fortolkning, som af Rigsraadet er opstillet, bliver anseet for den eneste rigtige; thi, naar man har reist Spørgsmaal om de 817,000 Rd. i Regnskabet for 1855—56 og deres Postering som hørende til Fællesbeholdningen, forsaavidt man har meent, at denne Postering er hidført ved en tilbagevirkende Anvendelse af den Fortolkning, som er opstillet af Rigsraadet, saa vil jo efter Ministeriets Theorie Indvendingen med Hensyn til den tilbagevirkende Kraft falde bort; naar det nemlig er den eneste rigtige Fortolkning af § 4, saa vil denne Postering være en ligefrem Anvendelse af Grundlovsbestemmelsens § 4. Men jeg kan dog ikke antage den af Rigsraadet opstillede Fortolkning for at være saa evident, om ikke af anden Grund, saa dog af den, at, saavidt jeg har opfattet Forholdene, har Ministeriet, og navnlig den meget ærede Finantsminister, indtil den 3die Marts 1856 havt en anden Anskuelse. Den 3die Marts 1856 blev nemlig Tillægsbevillingen til det foreløbige Normalbudget i Finantsperioden 1856—58 for Finantsministeriets Vedkommende foreslagt for Rigsraadet, og det maa erindres, at det foreløbige Normalbudget omfatter under Indtægterne ti forskellige Poster, hvoraf den tiende lyder saaledes: „De enkelte Tilskud af disse særlige Indtægter opføres med et Beløb af saa og saa Meget“. Altsaa Tilskuddene fra de enkelte Landsdele ere opførte som Indtægt. Nu hedder det i Slutningen af dette Lovforslag med Hensyn til Finantsministeriet udtrykkeligt: „Ligesom samtlige paa Normalbudgettet opførte Indtægter, saaledes ere ogsaa de i nærværende Lov Nr. 1 og 2 bevilgede Tillæg til disse kun at betragte som Overflag, der ikke ere bindende med Hensyn til Beløbenes Størrelse“. De paa Normalbudgettet opførte Indtægter, altsaa ogsaa den tiende Indtægtspost, vare saaledes kun at betragte som Overflag, der ikke vare bindende med Hensyn til Beløbenes Størrelse. Jeg kan altsaa ikke see Andet, end at Ministeriet indtil den 3die Marts 1856 havde en anden Anskuelse end Rigsraadet med Hensyn til den Forandring, som er foretagen i dette Lovforslag.